दत्। अहह महापङ्के पतितो ऽसि। अतस्त्वामुत्थापयामि। इत्युक्त्वा शनैरुपगम्य तेन व्याघ्रेण धृतः स पान्थो ऽचिन्तयत्।

न धर्मशास्त्रं पठतीति कारणं न चापि वेदाध्ययनं दुरात्मनः।
स्वभाव एवात्र तथातिरिच्यते यथा प्रकृत्या मधुरं गवां पयः॥

5 किं च। अवशेन्द्रियचित्तानां हस्तिस्नानमिव क्रिया।
दुर्भगाभरणप्रायो ज्ञानं भारः क्रियां विना॥

तन्न मया भद्रं कृतं यदत्र मारात्मके विश्वासः कृतः। तथा ह्युक्तम्।

नखिनां च नदीनां च शृङ्गिणां शस्त्रपाणिनाम्।
विश्वासो नैव कर्तव्यः स्त्रीषु राजकुलेषु च॥

10 अपरं च। सर्वस्य हि परीक्ष्यन्ते स्वभावा नेतरे गुणाः।
अतीत्य हि गुणान्सर्वान्स्वभावो मूर्ध्नि वर्तते॥

अन्यच्च। स हि गगणविहारी कल्मषध्वंसकारी
दशशतकरधारी ज्योतिषां मध्यचारी।
विधुरपि विधियोगाद्ग्रस्यते राहुणासौ
15 लिखितमपि ललाटे प्रोज्झितुं कः समर्थः॥

इति चिन्तयन्नेव तेनासौ व्याघ्रेण व्यापादितः खादितश्च।

---

2. Die Gazelle, der Schakal und die Krähe (1,3).

अस्ति मगधदेशे चम्पकवती नामारण्यानी। तस्यां चिरान्मैत्रा स्नेहेन मृगकाकौ निवसतः। स च मृगः स्वेच्छया भ्राम्यन्पुष्टाङ्गः केन चित्सृगालेनावलोकितः। तं दृष्ट्वा सृगालो ऽचिन्तयत्। आः। कथमेतन्मांसं सुललितं भक्षयामि। भवतु। विश्वासं तावदुत्पाद-
20 यामि। इत्यालोच्योपसृत्याब्रवीत्। मित्र। कुशलं ते। मृगेणोक्तम्। कस्त्वम्। जम्बुको ब्रूते। क्षुद्रबुद्धिनामा जम्बुको ऽहम्। अत्रारण्ये मित्रबन्धुहीनो मृतवदेकाकी निवसामि। इदानीं भवन्तं मित्रमासाद्य पुनः सबन्धुर्जीविलोकं प्रविष्टो ऽस्मि। अधुना मया तवानुचरेण सर्वथा भवितव्यम्। मृगेणोक्तम्। एवमस्तु। ततो ऽस्तं गते सवितरि भगवति मरीचिमालिनि मृगस्य वासभूमिं प्रति मृगजम्बुकौ गतौ। तत्र चम्पकवृक्षशाखायां सुबुद्धिनामा
25 काको मृगस्य चिरमित्रं निवसति। तौ दृष्ट्वा काको ऽवदत्। सखे चित्राङ्ग। को ऽयं द्वितीयः। मृगो ब्रूते। जम्बुको ऽयमस्मत्सख्यमिच्छन्नागतः। काको ब्रूते। मित्र। अकस्मादागन्तुना सह विश्वासो नैव युक्तः। तन्न भद्रमाचरितम्। तथा चोक्तम्।

अज्ञातकुलशीलस्य वासो देयो न कस्य चित्।
मार्जारस्य हि दोषेण हतो गृध्रो जरद्गवः॥